

Bob Busch

Nekoč jezuit, danes Božji otrok

Moja rimskokatoliška »kariera« se je začela v malem podeželskem naselju v Severni Kaliforniji (ZDA). Vas je bila tako majhna, da ni bilo maše vsako nedeljo. Kolikor je bilo mogoče, je prišel duhovnik enkrat mesečno in bral mašo v velikem javnem prostoru. Imam starejšega in mlajšega brata. Moj oče je študiral na univerzi Santa Klara, zaradi česar se je mojim staršem zdelo dobro, da nas pošljejo v rimskokatoliški internat. To šolo, ki so jo vodili jezuiti, sem obiskoval 4 leta. Kar se tiče akademskih standardov, je bila to zelo dobra šola, vendar edina zvrst religije, ki smo jo tam doživeli, je bila rimskokatoliška teologija in tradicija brez povezave z Biblijo.

Želja služiti Bogu in ljudem

Bližal se je čas zaključka mojega šolanja in premišljeval sem, kaj želim napraviti iz svojega življenja. Mislil sem, da bi kot jezuitski duhovnik na pravi način služil Bogu in pomagal človeštvu. To je bilo edino, kar sem znal. Že med šolanjem na srednji šoli, pa tudi še potem, sem imel veliko hrepenenje po tem, da bi srečal Boga in ga spoznal. Spominjam se, kako sem nekoč v zadnjem letniku srednje šole ponoči šel na nogometno igrišče, pokleknil, roke dvignil k temnemu nebu in klical: «Bog, Bog, kje si?» Zares sem bil lačen Boga.

Jezuitski seminar

Po zaključku srednje šole sem leta 1953 vstopil v jezuitski red. Prvo, kar mi je bilo tam rečeno, je bilo, da moram upoštevati vsa pravila in predpise, ker je to Bogu všeč in to od mene pričakuje. Moto je bil: « Drži se pravil in pravila te bodo držala.» Brali smo mnogo življenjskih zgodb svetnikov in od samega začetka so mi vbili, da jih moram obravnavati kot vzornike in jih posnemati. Pri tem pa nisem vedel, da so bili ti svetniki zato oklicani za svete, ker so služili rimskokatoliški cerkvi. Študij je trajal trinajst let, predmet za predmetom, tema za temo. Kot zadnji je prišel na vrsto študij teologije, katerega višek je bilo duhovniško posvečenje. Tega sem prejel leta 1966.

Lakota po Bogu, vendar miru ni

Moje srce je bilo še vedno lačno Boga. Nisem še srečal Gospoda in nisem imel miru. Nasprotno, začel sem kaditi in postal zelo živčen. Pogosto sem hodil po svoji sobi gor in dol in kadil cigareto za cigareto, tako nemiren sem bil. Z mislijo, da se bom s tem približal Bogu, sem študij nadaljeval v Rimu. Toda lakota mojega srca je ostala. Nekoč sem govoril z duhovnikom, zadolženim za misijone v Afriki, ker sem se ukvarjal z mislijo oditi v misijone. Toda kmalu mi je postalo jasno, da bi lahko ljudem tja doli posredoval le tisto, kar sem se naučil o rimskokatoliškem nauku in kar je cerkev nudila. In če to vse ni zadovoljilo mene, kako bo zadovoljilo tiste ljudi? Moj študij je sovpadal s časom 2. Vatikanskega koncila (1962-65) in se končal eno leto zatem. Ko so izšli dokumenti iz Rima, sem si mislil, odslej bo vse drugače. Bil je čas odkritja. Mislil sem, sedaj bom prišel na sled

resnici in to bo spremenilo svet. To upanje me je gnalo naprej. Vendar nisem ugotovil nobenih sprememb, saj so še vedno veljali nauki koncila iz Tridenta. Zato nisem odpotoval v Afriko, temveč sem se vrnil v Kalifornijo, kjer mi je Bog pripravil presenečenje.

Vodenje molitvene skupine

V domu počitka sem bral mašo, ko je neka gospa prišla k meni in me vprašala, ali bi hotel voditi molitveno skupino, ki se zbira v njeni hiši. Nikoli v življenju še nisem vodil molitvenega zbora in sploh nisem vedel, kako to poteka. Toda rekel sem si, da bi po tolikih letih študija moral biti usposobljen za kaj takega. Privolil sem.

Vsak četrtek od 10h do poldneva se je zbralo nekaj ljudi, skupaj bralo Biblijo, pelo Gospodu slavilne pesmi in molilo za potrebe posameznika. Tistega jutra, ko bi moral prvič oditi tja, sem bil zelo nemiren in si želel, da nikoli ne bi obljubil. Odpravil sem se brez vsakega navdušenja. Toda ko je prišlo poldne, najraje ne bi odšel. Moč Božje besede se je začela dotikati mojega srca in življenja.

Presenečen nad Božjo milostjo

Največje presenečenje, ki mi ga je pripravil Bog, se je zgodilo takole: nekega večera v avgustu 1970 smo se odpeljali z nekaj ljudmi iz te molitvene skupine v nek dom za preživljanje prostega časa. Na koncu svoje pridige je govorec rekel: «Če je tukaj kdo, ki je lačen Boga in ga še ni izkusil, pa želi, da se Bog dotakne njegovega življenja, naj pride naprej in molili bomo za njega.» V tistem trenutku sem molil k Bogu, naj me spremeni. Stopil sem naprej, kjer so nekateri položili name roke in molili. Ni se zgodilo zaradi kakršnihkoli del, ki bi jih napravili oni ali jaz, ampak resnično je bila samo Božja milost, da sem se na novo rodil.

V tem trenutku je Bog spremenil moje življenje. Jezus in Biblija sta mi postala povsem resnična in živa. ».....nas je rešil, a ne zaradi del pravičnosti, ki bi jih storili mi, marveč po svojem usmiljenju, s kopeljo prerojenja in prenovitve po Svetem Duhu » (Tit 3,5)

Naša molitvena skupina v srednji šoli

Začeli smo z molitveno skupino na neki srednji šoli. Kmalu je bilo toliko udeležencev, da smo se morali srečevati v telovadnici. Ni trajalo dolgo, že je prihajalo ob petkih zvečer med osemsto in tisoč ljudi. Veliko težo smo dajali slavljenju, hvaljenju in poveličevanju Boga. V tej telovadnici ni bilo podob svetnikov niti ničesar podobnega. Imeli smo samo knjigo za vodenje srečanja, Biblijo.

Moral sem se še veliko naučiti. Šele po mnogih letih sem dojel, da ne morem ostati v rimskokatoliški cerkvi. V vseh teh letih sem vedno znova poudarjal, da je zveličanje le v dokončanem delu Jezusa Kristusa na križu in ne v krstu dojenčkov; da je Biblija, Božja beseda, edini izvir avtoritete in da ni vic, ampak po svoji smrti pridemo ali v nebesa ali v pekel.

Tu se je začel konflikt: skoraj mi je zlomilo srce, ko sem videl, kako ljudje glede svojega odrešenja zaupajo krivim in varljivim naukom. Mislil sem, morda me bo lahko Bog uporabil, da bi napravil spremembe v rimskokatoliški cerkvi. V molitvi sem se srečal z nekaterimi, ki so mislili podobno. Molili smo, da bi Bog spremenil rimskokatoliško cerkev, da bi lahko ostali rimokatoliki. Danes vidim, da lahko ostaneš v rimskokatoliški cerkvi le v primeru, da delaš kompromise.

Spremenjen po svetem duhu

Potem, ko me je sveti duh v mnogih stvareh spremenil, sem končno razumel, da bi žalostil svojega Gospoda, če se mu ne predam popolnoma, stoodstotno in namesto tega sklepam kompromise, kar je greh. Opazil sem tudi, da se rimskokatoliška cerkev ne more spremeniti. Če bi se spremenila, ne bi bilo več papeža, rožnih vencev, nobenega nauka o vicah, ne duhovnikov, ne maš itn. Po sedemnajstih letih pranja možganov je sedaj sveti duh očistil in opral moje možgane. Kar se je zgodilo v tem življenjskem obdobju, je opisano v Rimljanih 12,1-2: »Ker je torej Bog tako usmiljen, vas rotim, bratje: darujte svoja telesa v živo, sveto in Bogu všečno žrtev; to je vaše smiselno bogoslužje. In nikar se ne prilagajajte temu svetu, ampak se tako preobražajte z obnovo svojega uma, da boste lahko razpoznavali, kaj hoče Bog, kaj je dobro, njemu všečno in popolno.«

Raziskovanje v Indiji

V tem času sem spoznal drugega duhovnika, ki je pridigal enake stvari kot jaz. (Med drugim je tudi zapustil rimsko cerkev). Polovico življenja je preživel v Indiji in ostalo v Združenih državah. Imenoval se je Victor Affonso in je bil jezuit. Rekel sem mu, da mora biti lepo, če delaš kot misijonar v Indiji. Tudi jaz sem bil šest mesecev leta 1986. En mesec od tega smo bili skupaj skupina ljudi, ki so preiskovali rimskokatoliški nauk v luči Biblije. Trdno smo se odločili, da sledimo temu, kar piše v Bibliji: v primeru, da bi rimskokatoliški nauk temu nasprotoval, ga bomo zavrgli.

Spoznali smo, da je Jezus rekel: »Pridite k meni« in da smo v evangelijih poklicani, da v Jezusovem imenu molimo k Očetu, nikoli pa ne k svetnikom ali Mariji. Prvi kristjani niso molili k Štefanu, ki je umrl mučeniške smrti zgodaj v zgodovini skupnosti, tudi ne k Jakobu, ki je bil tudi kmalu umorjen. Zakaj tudi bi, saj je bil vstali Kristus z njimi! On je rekel:« Kjer sta namreč dva ali so trije zbrani v mojem imenu, tam sem sredi med njimi.« (Mt 18,20). Molili so k Jezusu, molili so k Očetu; vodil jih je sveti duh in poslušali so Božje zapovedi.

V Indiji smo tudi odkrili, da je rimskokatoliški katekizem spremenil deset zapovedi, ki so napisane v Bibliji. Prva zapoved v rimskokatoliškem katekizmu je enaka kot v Bibliji. Druga zapoved v katekizmu se glasi: »Ne zlorabi imena Gospoda, svojega Boga.« To je popolna sprememba biblijskega besedila. Tretja zapoved je bila prestavljena na drugo mesto in prvotna druga zapoved, kakršno najdemo v Bibliji, je bila prečrtana. Praktično vse verzije rimskokatoliškega katekizma izpuščajo drugo od desetih biblijskih zapovedi. Vzemimo na primer odgovor na vprašanje 195 novega baltimorškega katekizma (New Baltimore Catechism): »Zapovedi Boga je teh deset: (1) Jaz sem Gospod, tvoj Bog, ne smeš imeti tujih bogov poleg mene.(2). Imena Gospoda, svojega Boga, ne smeš zlorabiti. Itn. [isto v nemščini v »Katekizmu katoliške cerkve, Oldenbourg/Paulusverlag,1993; ali v »Rimskem katekizmu« po sklepu Tridentinskega koncila, Petru-Verlag,1970; nem.prevod]. V Bibliji se druga zapoved glasi:« Ne delaj si rezane podobe in ničesar, kar bi imelo obliko tega, kar je zgoraj na nebu, spodaj na zemlji ali v vodah pod zemljo! Ne priklanaj se jim in jim ne služi, kajti jaz, GOSPOD, tvoj Bog, sem ljubosumen Bog, ki obiskujem krivdo očetov na sinovih, na tretjih in na četrthih, tistih, ki me sovražijo, toda izkazujem dobroto tisočem, tistim, ki me ljubijo in izpolnjujejo moje zapoved .« (2 Mz 20,4-6). Bog nam prepoveduje, da

bi poklekali pred kipi ali jim služili, vendar obstajajo fotografije, na katerih papež kleči pred kipi in jih poljublja!

Zelo smo se vznemirili, ko smo opazili, da ta zapoved v katekizmu manjka. Pojavilo se je seveda vprašanje, kako je katekizem kljub temu prišel do desetih zapovedi. Seveda, zadnja zapoved (v Bibliji deseta) je razdeljena na dve: »Ne smeš poželeli bližnjega žene« je v katekizmu navedena kot deveta, drugi del besedila, kjer gre za poželenja blaga bližnjega, pa kot deseta. To je močno izkrivljanje Biblije. Odkril sem vedno več dogem in učenja, ki Bibliji povsem nasprotujejo.

Marija in maša

Preiskovali smo tudi nauk o brezmadežnem Marijinem spočetju. Ta pravi, da je bila Marija spočeta brez greha. V prvem trenutku njenega spočetja naj bi bila ohranjena čista brez vsake sledi izvirnega greha. To je v nasprotju z biblijsko izjavo v Pismu Rimljanom 3,23: »saj so vsi grešili in so brez Božje slave«. Tu smo imeli torej verski nauk, ki se je širil kot tradicija in bil kasneje proglašen za nezmotljivega, kar pa Bibliji nasprotuje.

Potem smo naleteli na enega najbolj delikatnih področij. Šlo je za darovanje maše. Uradni nauk rimskokatoliške cerkve trdi, da je maša nadaljevanje žrtve na Golgoti. Koncil iz Trienta je definiral:

»Ker je v tej božji žrtvi, ki se obhaja pri maši, prisoten in se daruje brez krvi isti Kristus, ki se je nekoč na oltarju križa daroval s krvjo, uči cerkveni zbor tako: ta žrtev je prava spravna žrtev... kajti to je ena in ista žrtev, in to je isti, ki se sedaj žrtev v službi duhovnika in ki je takrat sam sebe daroval na križu, le način prinašanja je drugačen.« [Neuner-Roos: »Der Glaube der Kirche« (Vera Cerkve), št. 599; nem.pr.].

Sedaj lahko nekdo ugovarja, da koncil iz Trienta ni več veljaven, da se je od tedaj veliko spremenilo. Toda kardinal Ratzinger, prefekt Kongregacije za vero, je v knjigi z naslovom »Der Ratzinger Report« napisal: »Nemogoče je, da si za koncil iz Trienta in prvi vatikanski koncil, vendar proti drugemu vatikanskemu koncilu. Kdor odklanja drugi vatikanski koncil, odklanja avtoriteto, katero podpirata oba prejšnja koncila in jo trga iz osnove.«

Tudi katekizem uči, da je maša enaka žrtev kakor tista na Golgoti. Na primer novi katekizem iz Baltimora (New Baltimore Catechism) pravi: »mašna žrtev je enaka žrtev kot žrtev na križu, kajti pri obeh sta udeležena enaka žrtev in enak primaren žrtveni duhovnik: Kristus.« [prim. »Katechismus der Katholischen Kirche«, Oldenbourg, 1993, št. 1367;].

Nasprotno pa v Hebrejcih 10,18 piše: »Kjer pa je vse to odpuščeno, ni več daritve za grehe.« Sveto pismo se izraža nedvoumno. Osemkrat v štirih poglavjih Pisma Hebrejcem (od poglavja 7) naletimo na izraz »eden za vselej«; obstaja ena žrtev za greh, ena za vedno.

Popolna žrtev

Kdorkoli je kdaj obiskal katoliško mašo, se bo spomnil molitve, ki jo izgovori duhovnik:

»Molite, bratje, da Bog, vsemogočni oče, sprejme našo žrtev.« To je zelo resno mišljena prošnja. Skupnost odgovori z enakimi besedami in prosi Boga, da sprejme žrtev. Vendar to je v nasprotju z Božjo besedo, ki nam pove, da je bila žrtev že sprejeta. Ko je Jezus visel na križu, je rekel: »Dokončano je!« (Jn 19,30) in vemo, da je dokončano, popolno, popolnoma izpolnjeno, kajti Oče je žrtev sprejel, Jezusa obudil in ga postavil na svojo desnico. Veselo oznanilo, ki ga oznanjamo, je, da je Jezus vstal od mrtvih, da je njegova žrtev popolna in da je

plačal za grehe. Če mi prepoznamo Jezusovo delo po Božji milosti kot žrtev za naše grehe enkrat za vselej, smo rešeni in imamo večno življenje.

En spomenik služi spominu na to, kar je nekdo naredil za nas. Jezus je rekel: «To delajte v moj spomin.» Zato mora vsakdo, kdor to bere in vsak duhovnik, ki obhaja mašo, resno premisliti o zmoti, ki jo izpove v molitvi: «Bratje in sestre, molimo, da bo naša daritev sprejeta.» Daritev je bila že sprejeta. Pri Gospodovi večerji se moramo spominjati tega, kar je za nas naredil Jezus. Žrtvi, ki jo je Jezus prinesel na križu, ne smemo ničesar dodajati, niti je ponavljati.

Lahko maša zagotovi odpuščanje grehov?

Rimskokatoliška cerkev uči, da je maša pravna žrtev, ki more odvzeti grehe živih in mrtvih. Čeprav nekateri trdijo, da cerkev na nekaterih mestih več ne verjame v vica, pa se do danes praktično vsaka maša obhaja v dobro umrlega, v veri, da bo zaradi dejanja maše njegov čas v vicah skrajšan. Zato se berejo maše za umrle. Biblija pa jasno uči, da po smrti človeka pride sodba: »Kakor je ljudem določeno enkrat umreti, nato pa pride sodba.« (Heb 9,27). Če nekdo umre kot odrešeni, pride direktno v nebesa; kdor vztraja v svojih grehah, pride v pekel. Ničesar ni več, kar bi nam omogočilo povratek iz pekla v nebesa. Rimskokatoliška cerkev veruje, da ima maša pravno moč in da se z njeno pomočjo čas v vicah skrajša.

Vendar vse trpljenje in vso pokoro, ki je bila opravljena za grehe, je dopolnil Jezus na križu. To resnico moramo sprejeti. Moramo se roditi na novo in prejeti večno življenje, dokler še živimo. V Bibliji ni opore za mnenje, da se lahko po smrti kakorkoli premislimo.

Pravični stati pred Bogom

Kot naslednje smo raziskali, kaj pravi rimskokatoliška cerkev o odrešenju. Eden izmed njihovih naukov zatrjuje, da se lahko rešimo ob krstu kot novorojenčki. V še danes veljavnem »Codex des kanonischen Rechtes« (Kodeks kanonskega prava) piše: »Krst so vhodna vrata k zakramentom; sprejem tega ali pa vsaj želja po tem je potrebna za odrešenje; z njim se ljudje osvobodijo greha, ustvarijo za nove Božje otroke, vtisnejo neizbrisljivo podobo Kristusa in se včlenijo v Cerkev; veljaven je le z umitjem s pravo vodo v povezavi z zapovedano krstno izpovedjo« (Can. 849). S tem učijo, da se dojenček ob krstu reši in prejme večno življenje z močjo krsta.

Vendar to ni res. Jezus ni nikoli izrekel česa takega, tudi v celotni Bibliji ni govora o tem. Predpekla ni. Jezus je rekel: «Pustite otroke k meni«. Biblija nedvoumno pravi, da smo odrešeni, če verujemo, da je Jezus plačal popolno ceno za naše grehe in nam s tem pripisal pravičnost, ki jo ima sam pred Bogom. »Njega, ki ni poznal greha, je zavoljo nas storil za greh da bi mi postali Božja pravičnost v njem.« (2 Kor 5,21).

Kristusovo delo ali naša dela?

Rimskokatoliška cerkev še nadaljuje, ko pravi, da če želiš biti odrešen, moraš izpolnjevati njene zakone, pravila in uredbe. Kdor te zakone prekrši (npr. kontrola rojstev, post ali redno obiskovanje nedeljskih maš), stori greh. V do danes veljavnem kanonskem zakonu rimskokatoliška cerkev določa, da je za odpuščanje težkih grehov potrebna spoved pri

duhovniku: «Osebnostno in popolno priznanje in odveza tvorijo edino urejeno pot, na kateri se vernik, ki se zaveda težkega greha, spravi z Bogom in cerkvijo...» («Codex des kanonischen Rechtes», Can.960). rimskokatoliška cerkev trdi, da je to pot, normalna pot za odpuščanje grehov.

Toda Biblija pravi, da smo odrešeni, če se iz srca pokesamo in verujemo v popolno žrtev Jezusa Kristusa na križu. Odrešeni smo zaradi milosti, ne zaradi del. Rimskokatoliška cerkev dodaja dela, ki jih moramo narediti, da bi bili odrešeni, nasprotno pa biblija jasno pove, da smo rešeni iz milosti, ne iz del.

Odrešenje je nezasluzeni dar, neodvisen od kakršnihkoli naporov z naše strani. »Z milostjo ste namreč odrešeni po veri, in to ni iz vas, ampak je Božji dar. Niste odrešeni iz del, da se ne bi kdo hvalil.« (Ef 2, 8-9). To potrjuje tudi Pismo Rimljanom 11,6: »Če pa je po milosti, ni več po delih, sicer milost ne bi bila več milost.«

Vrnitev iz Indije in izstop iz cerkve

V času mojega bivanja v Indiji smo preiskovali te in mnoge druge nauke in ko se je bližal čas mojega povratka, sem vedel, da ne morem biti več predstavnik rimskokatoliške cerkve. Začel sem razumeti, da imajo rimskokatoliške dogme, ki Bibliji nasprotujejo, tako globoke korenine, da jih ni mogoče spremeniti.

Tudi katoliško karizmatično gibanje se je povrnilo k temeljnim dogmam in naukom Rima, jih sprejelo kot pravilna in vztraja v njih, tako da je celotno gibanje oslabiljeno. Katoliško karizmatično gibanje ni svež veter, ki veje v cerkvi in zaradi povratka k Bibliji vse spreminja. Ne more se vrniti k biblijskemu učenju, ker mu cerkev tega ne dovoli. Rimskokatoliška cerkev bo vedno vztrajala na tem, da je darovanje maše nadaljevanje Jezusove žrtve. Prav tako se ne bo nikoli odvrnila od tega, da se dojenček na novo rodi pri krstu in s tem dobi večno življenje, ravno tako se ne bo odpovedala različnim dolžnostim, ki jih nalaga svojim članom.

Do katolikov imam iskreno ljubezen in bi jim rad pomagal. Rad bi jim pomagal najti svobodo odrešenja, življenje in blagoslov, ki ga prejmemo, če sledimo Bibliji. Proti nobenemu katoliku ali rimskokatoliškemu duhovniku nisem sovražno naravnani: oni so ujetniki svojih dogem in učenj. Bog sam jih želi tega osvoboditi. Jezus je rekel: »Božjo zapoved opuščate in se držite človeškega izročila.« (Mk 7,8). Ravno to je težava, pred katero stojimo. Te tradicije nasprotujejo Božji besedi, ker nasprotujejo njeni resnici.

Ko sem se vrnil iz Indije domov, sem se zavedal, da je pred mano največja sprememba mojega življenja. Zame je bil to čas velike stiske, kajti vse svoje zaupanje sem položil v rimskokatoliško cerkev in ji služil toliko let. Toda vedel sem, da jo bom moral zapustiti, čim se vrnem iz Indije.

Bilo je leta 1987, ko sem uradno zapustil rimskokatoliško cerkev. Napisal sem izstopno pismo, vzpostavil stik z mojimi bivšimi predstojniki in jim pisal še pred mojim izstopom. To sem storil zato, ker sem želel dati svoje pričevanje in vzroke mojega izstopa. Želel sem slediti Bibliji.

Moji starši in moja žena

V tem času sem veliko pretrpel. Vrnil sem se k svojim staršem, oba sta bila preko osemdeset. Nekega večera smo imeli resen pogovor, pri katerem sem jim povedal, kaj sem storil.

Povedal sem jima, kako sem se rešil z Božjo milostjo in da sem na tem, da zaradi nepravlega

nauka zapustim rimskokatoliško cerkev. Po daljšem premoru mi je oče rekel povsem premišljeno: «Veš, Bob, s tvojo materjo gojimo iste misli." Še enkrat sta šla k maši, prišla domov in rekla: «Si vedel, da je spredaj v cerkvi oltar? Oltar je kraj, kamor se prinaša žrtev.» Oče je nadaljeval: «Sedaj vidim popolnoma jasno, da ne potrebujemo več nobene žrtve.» Oba starša sta začela brati Biblijo in po njej živeti. Leta 1989 je moja mati umrla ob branju Biblije, v miru in z gotovostjo, da ima večno življenje in da bo vedno z Gospodom. Moj oče je umrl leta 1993 z molitvijo na ustih za vse, ki jih bo zapustil. Napisal je pričevanje o Božji milosti in ne glede na visoko starost izpričal svojo vero, tudi v domu starejših. Še pred očetovo smrtjo, 6. junija 1992 me je Bog obdaril z najlepšim, kar lahko podari poleg odrešenja: z mojo čudovito ženo Joan.

Danes sem izšolani pridigar, v skupnosti z drugimi, ki učijo biblijsko vero in oznanjam veselo sporočilo Božje milosti samo zaradi smrti Gospoda Jezusa Kristusa.

Takoj, ko je zapustil duhovniško službo in rimskokatoliško cerkev, je začel Bob Busch evangelizirati v Združenih državah kot tudi v Srednji in Južni Ameriki. 1992 je po operaciji hrbtenice utrpel težko ohromelost. Kako je prenašal to težko telesno omejitev, je pričevanje Božje milosti. Veselo novico odrešenja je oznanjal tudi kot radijski evangelist. Živel je v Oakdalu, Kalifornija, Združene države Amerike.